

Eat, sleep, repeat

Life: eat, sleep, repeat

het regionaal nieuws vertelt me over broodroosterverkopers, mandarijnenjongleurs,
en plaatselijke parelmoeren huwelijken.

rond 16 uur worden er hier op chirurgicale wijze passievruchten opengesneden.
mijn overmatig cynisme over het supermarkt-rek exotische vruchten is me al veel verweten,
ik pak een passievrucht en smijt ze tegen de witte muur.

volgens mij ligt er in mijn keel een katoenprop te groeien, in de vorm van een krop sla,
wiens bladeren tot aan de werpkracht van mijn vingertoppen reiken en de spierbundels
aan linker- en rechterzijde van mijn droge lippen.

de katoenen isolatie sluit de toevoer van warme wind naar de buitenwereld.

mijn kamergenote is een burgerlijk ingenieur. ze vertelt over de bruggen die ze heeft gebouwd
maar ik weet dat ze droomt hoe die allemaal instorten.

toen mijn suikergehalte werd gemeten, vannacht, vertelde ik de verpleger over de broodroosterverkoper. hij
gromde "te laag", smeerde een boterham met confituur, mijn vrienden beleefden hun eerste seksuele
revolutie, ontdekten elkaars schaamhaar, dronken alcohol-concentraat en leerden spijbelen.

ergens in de ruige ziekenhuislakens droogt een boterham.

ik maak een fotoreeks van een sleutelhanger waar een pluchen muis aan hangt. de muis ligt op geel linoleum
en bungelt aan hartslagmeters. ik bungel nergens aan.

toen was ik eventjes bijna dood. losse draden werden met tape vastgeplakt,

's nachts zag ik sterren en onder mijn huid was ook een melkweg. mijn buurman was gestorven ondanks die
slang in zijn neus,

ik wou sterven maar er zat een slang in mijn neus. mijn buurvrouw was razend,

verweet me de dood van haar parelmoeren man,

maar je leest me nu want ik leef.

Eat

granaatappelpitten gegeten om van mijn angsten te genezen: vitamine C is het enige waar ik nog in geloof.

nu heb ik roerloze roze mondhoeken - ik trek veertien selfies.

vroeger moest ik lachen voor de foto,

nu roep ik.

weeral vroeger, want dingen gebeuren meestal toen,

groef ik mijn hoofd in ijsbollen om te paraderen met pistachelippenstift:

dik tegen de zin van dijkbewoners,

daar leefde ik voor.

mijn grootmoeder pakt me vast met een meetlint die ze plaatst tussen mijn onderste rib en heup. ze houdt mijn buikontrek bij, ze houdt van mij, ze neuriet de kcal van appelmoes met een altstem

en ik zing onze-vader op het metrum van De Internationale.

we krijgen citroensorbet als dessert, ik graaf het in de grond en plant mijn hoofd onder de pistacheboom.

Sleep

ik val traag als ik me naar slaap moet haasten,

maar meestal val ik snel. tussen stoep en schaatsbaan lig ik dan, gestreken op de grond.

in mijn trage val denk ik aan traders en taxonomisten en ministers van migratie om dan koortsig geliefden en andere gsm-contacten op te bellen met de vraag nooit zo te worden.

dat doen ze ook, voorlopig.

mijn bewustzijn heeft nocturnes,

ik denk aan de consequenties, de ontologie, de komische toon (...)

van mijn daden,

ik denk ook aan structuren, diplomatische rellen, *flings*,

en wat Lacan erover zou schrijven.

ik denk aan de salonfähige zelfhaters die een buurtmoestuin zijn gestart,

hoe ik hielp totdat mijn tenen,

mijn rots in de branding,
alsmaar vuiler werden.

in mijn kraaknet bed grijp ik naar de hydrochloride die ik verberg tussen de
literatuurbijlage van een Duitse krant -
ik ververs mijn slaaphygiëne, in *childpose* probeer ik eerst mezelf graag te zien,
tot ik over mijn slapend lijf struikel.

Repeat

de wand tussen ons is van bezopen karton,
als ik leun maak ik kuiltjes, als je niest blaas je ons omver.
vanochtend heb je de doos opgeplooid en ben je erin verhuisd.

we wonen op de rafelranden van een land, een plek met een getij waar jij je aan hield.
nu woon je hier niet en ik hef mijn doos op,
kijk uit op eb.

vochtige pleister rond mijn nek gewikkeld,
aan mijn voeten dansen dunne schelpen,

ik scroll, op zoek naar een nieuwe fobie,
achter elke zandstapel kijk ik of jij er zit,
maar je bent echt weg, en ik ben al bang,
ik val en maak deukjes om in te leunen.

ik scroll, op zoek naar een persoonlijkheidstype die me staat,
internet schreeuwt *doe de test*,
ooit gedacht aan lichttherapie,
ontdek waarom Familie Konink zo blij is met de woningcrisis,
je belde.

ik heb de test gedaan, en
ik ben voor altijd mantelzorger van gehavende jassen, van mezelf.

Sleep

mijn ouders in daglicht in taxi ingestort,
ook beademingsmachines stoppen als de mens stopt.
moeder liet zichzelf leeglopen, vader slikte kersenpitjes in,
de priester herhaalde hoe ongedoopt ze was.

ze werd een vlek die met een trui vergroeide,
stof *stretcht* als je het draagt, maar niets werd ooit nog soepel nadat jij je adem losliet.

later viel ik uit dunne ruwe vliezen,
op de speelplaats porde ik het mos van de tegels en beloofde bescherming aan
lieveheersbeestjes —
maar niets zo dood als ouderlijk verdriet.

mijn moeder slaapt nooit, ze waakt. in haar bed bouwt ze dagen op die zich staande zullen
houden, ze hangt witte lakens aan het dak zodat ze de nacht niet ziet.
nu stuur ik de parochie dat het enkel voor de hostie was -
dat mijn zus mijn plaats mag innemen in het doopregister,
dat ze haar lieveheersbeestje noemden en ik de heer heb weggelaten.

ik hef mijn moeder op, en zie
hoe ze wappert, en soms lacht en hoe ze moedert en soms lacht.

Sleep

theater is een kerncentrale waarin we dichtklappen op rode zetels.
wij zijn deeltjes en blazen ons afval de zee in,
rond onze droge wafel zit plastic folie die we verstoppen onder een zandkasteel — voor we vertrekken
ontploffen we neer in vervuild zeewier.
toen ik aankwam in Vlaanderen, scheurde ik alle vlaggen tot er geen leeuw te zien was en ik gerust kon slapen.
vandaag hangt, boven de schouwburg, het verdriet van Vlaanderen, halfstok.
binnen lopen botsende deeltjes nut achterna — buiten buigen meeuwen tot ook de kraaien zwaaien.
vanavond tel ik kerndeeltjes om in slaap te vallen.

